

Mõisto sannad.

1. Parrem on omma haggane, kui tööra selge leib.
 2. Parrem läbja laudas, kui liihauv metsas.
 3. Panne käno ümber ehet, siis on känd illus.
 4. Olgo pääow ni pitk kui ta on, ommeti ta öhtusse saab.
 5. Midda armjam laps, sedda libbedam wits.
 6. Kurri ñigga monda wigga.
 7. Kül keleto peab weddama, mis meleto peäle panneb.
 8. Kui tö on tehtud, siis on hea hingata.
 9. Kui rahha loetakse, siis minne wälja; kui tööd tehakse, siis tulle liggi.
 10. Kui tö ni palk.
-

Löukoer ja seäst.

Reik metsalomad kartsid löukoera, ei tohtind ükski temma liggi tulla. Julge seäst lendas ommeti temma juure, ja ütles: „Weame kihla, et minna ellen sinust wäg gewam, seist minna wöin sind küll waewata, agga finna ei ja minnule ühtegi wigga tehtud.“

Weddasid kihla. Teised metsalomad wahtisid kaugelt, kumb neist pidi wöimust sama, kas imeto suur löukoer, woi piisseke seäst.

Seäst tusli, pistis löukoera nimmasse. Temma pühkis käppaga. Juba jälle seäst pistab, ja waewas nenda tund otsa sedda waest löukoera, fenni kui ta omma terrawa küüntega omma ennese jäimedada minna sai keik merriseks örrakiiskunud.

Löukoer olnas ja ütles: „Oh, finna